

Bakalářská práce

Jakub Heicl – První mezi plzeňskými domy. Historie renesanční radnice v Plzni

Při hodnocení práce Jakuba Heicla cítím jistě rozpaky. V zásadě byly cíle práce sice naplněny, projevem tvůrčí samostatnosti je i čtvrtá část věnovaná empirickému výzkumu. Nicméně, zvláště v porovnání s podobnými bakalářskými pracemi i s přihlédnutím na nepochybné kvality autora působí na mne jeho výtvar poměrně nevyrovnaným a povrchním dojmem. Začneme třeba použitou literaturou, která je uvedena dokonce zbytečně 2x, na str. 7 jako přehled odborné literatury k plzeňské radnici, a na str. 48 znovu úplně stejně pod názvem seznam zdrojů. Pokud hovoříme v odborné práci tohoto typu o plzeňské radnici, považované za číslo 1 v městské architektuře české renesance, je až nepochopitelné, že autor vůbec neuvádí základní vědeckou a odbornou literaturu, ať už všeobecnou, či specializovanou. Tudíž chybějí zmínky o Uměleckých památkách Čech, základní syntéze Dějiny českého výtvarného umění, či o syntéze a nejdůležitější knížce o české renesanční architektuře od Evy Šamánkové. Dějiny Plzně, třídílné, jsou trošku odbyty poznámkou o nízké a ideologicky poplatné úrovni 3. dílu. Ovšem právě třeba 1. díl je považován zejména k objevným statím o plzeňské radnici z pera Jaromíra Kováře dnes za vynikající zdroj informací. Kovář věnoval plzeňské renesanci speciální pozornost (plzeňské portály). O radnici se zmiňuje i legenda mezi českými historiky architektury, Václav Mencl, nemluvě o poměrně nedávné monografii Karla Kybice atd. Místo toho autor jako své odborné informatorium uvádí brožurku novinářky Čekanové či různé fotografické publikace, vytvořené ze starých pohlednic. Ani knížka novináře Hory-Hořejše nikoliv Horejše není vhodným zdrojem. Z toho také vyplývá, že rozbor vývoje i popis plzeňské radnice není na odborné úrovni. Bylo by jistě správné srovnat výstavbu tohoto plzeňského klenotu i s jinými díly české renesance a jinými radnicemi. Radnici lze také chápat jako projev nejen ekonomické prosperity města, ale i toho, že se katolická Plzeň přimkla k italské renesanci a humanismu. Chybí mi i podrobnější popis a výklad novorenesančních sgrafit na fasádě radnice.

Autor se pokusil zachytit i osudy radnice v propojení s významnými osobnostmi. Přitom ovšem měl návštěvy historických celebrit zařadit do nějakého konkrétního historického kontextu, proč se vlastně návštěva odehrála. Někdy jsou odkazy zcela kusé – radnici navštívil Ferdinand II., ale kdy a za jakých okolností? O návštěvě švédského generála Königsmarka, správně Koenigsmarka, na plzeňské radnici mně není nic známo. Pokud vím, Švédové se za třicetileté války do Plzně nedostali. Stejně tak ve vzduchoprázdnu visí konstatování, že na radnici pobýval r. 1799 vojevůdce Suvorov – opět za jakých okolností, komu velel a proti komu táhl? Zaráží mne také, že práci chybějí údaje o pobytu dvou klíčových osobností třicetileté války, které jsou přímo svými aktivitami spojeny s plzeňskou radnicí. Jedná se o Mansfelda a poté o Valdštejna, jenž v Plzni sídlil tři měsíce v závěru svého života a za kterého se na radnici, respektive v jejím velkém sálu odehrávaly zásadní jednání, např. slavná přísaha věrnosti Valdštejnovi (uvedeno i v Josefu Janáčkovi, kterého autor cituje, plzeňská radnice se tímto dostala i do Schillerova dramatu Valdštejn).

Také o novodobých purkmistrech mohlo být pojednáno trošku podrobněji. Ještě k Rudolfínské době postrádám zmínku jistě spektakulární návštěvě poselstva perského šacha v roce 1600. Navzdory zmíněným připomínkám a výhradám, které nebudu dále rozpitvát, konstatuji, že bakalářskou práci mohu doporučit k obhajobě, a to s hodnocením **dobře**.

V Plzni dne 14. 5. 2013

Prof. PhDr. Jan Kumpfeř, CSc.
oponent

